

— Foale săptămânală, întocmită de preotul Iosif TRIFA. —

Abonamentul: pe un an 150 Lei.

Redacția și Administrația: Sibiu, Str. Turnului Nr. 33.

Un număr 3 Lei.

Aceasta este crucea...

E timpul postului, e timpul când trebuie să ne uităm, mai mult ca altădată, sus spre crucea Golgota.

Despre cruce se vorbește mult, și trebuie să se vorbească și mai mult pentru că ea nu arată toată taina măntuirii noastre, iar măntuirea vine în măsura în care înțelegem crucea și jertfa scumpului nostru Mântuitor.

Un pictor credincios a pus taina crucii în chipul de alături. E o icoană foarte mult grăitoare despre înțelesul și taina crucii. Prin icoana aceasta, pictorul voia să spună: în marea acestei vieți, viața noastră este un fel de „naufragiu”. Ni s'a sfârâmat barca în vîforul îspitelor și în furtuna încercărilor și necazurilor. Orice încercare de scăpare „prin noi în sine”, prin puterile noastre, este pierdută. Dar tocmai în starea aceasta de pierzare, se iveste crucea ca o stâncă de măntuire.

Așa este crucea și aceasta este crucea și jertfa Domnului Isus, Ea se iveste numai în „naufragiu”, adecață atunci când îl ai fost pus nădejdea în puterile tale, în ajutorul omului, în sănătatea ta, în bani tăi, în averile tale... și vine furtuna și rând pe rând le înecă pe toate și te lasă singur în mijlocul „apelor”. Când simfăști acest „naufragiu” și strigi după aju-

tor de sus — atunci îl se arată crucea și măntuirea.

Când te-a cuprins vîforul îspitelor și păcatelor, când toate încercările tale să scapi de păcat cu puterile tale, se găsește cu acel faliment: „am cercat, dar nu pot”... când simfăști acest „naufragiu” și plângi cu amar cerând mila, dragostea, și ajutorul fiului de sus — atunci îl se arată „crucea” măntuirea.

O, ce dar mare este nouă

crucea Golgota. Ea ne vine ca o mângâiere dulce și scumpă tocmai în clipe când ne credeam perduți. Ea ne vine tocmai când brațele noastre căută disperat un ajutor, o scăpare.

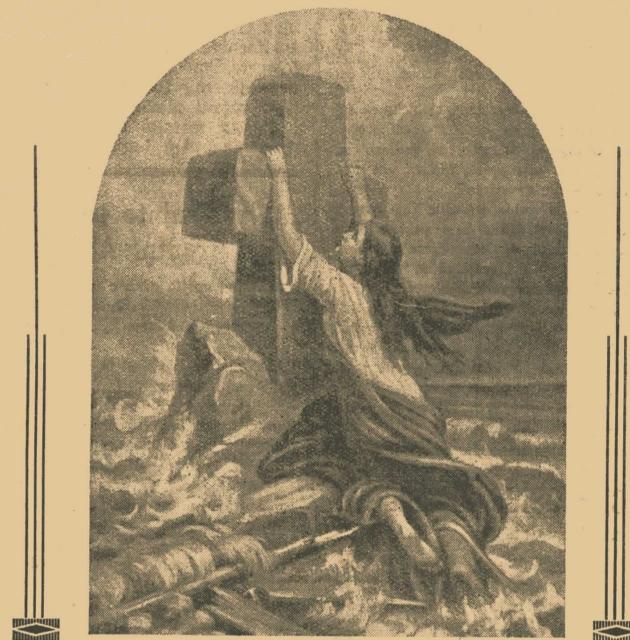
Lumea zice că la vreme de necaz, omul se prinde și de un păiu. Așa este, dar numai cu oamenii care nu-l cunosc și nu-l caută pe Domnul, Copiii lui Dumnezeu nu se prind de paie,

ci apucă crucea. Căci Domnul nu ne întinde paie, ci ne întinde crucea Lui, ne întinde o scăpare sigură.

Această „cruce” o simțea și psalmistul David când zice: „Da, numai în Dumnezeu se încrede sufletul meu; dela El îmi vine ajutorul. Da, El, este Stâna și ajutorul meu, Turnul meu de scăpare, nici de cum nu mă voi clătină. Pe Dumnezeu se intemeiază ajutorul în slava mea; în Dumnezeu este stâna puterii mele, locul meu de adăpost (psalm 62). „El și-a întins mâna de sus, m'a apucat și m'a scos din apele cele mari... El m'a scos la loc larg și m'a scăpat pentru că mă iubește” (psalm 18, 16-18).

In acest chip trebuie să avem crucea, ca pe o stâncă de scăpare, cum zicea și psalmistul David: „In tine Doamne îmi cauă scăparea... fiu o stâncă de adăpost pentru mine, unde să pot fugi totdeauna” (psalm 71, 1-3).

Fratele meu! Nu te teme de „furtună”. Ea te aruncă în brațe crucii. Ea te aruncă pe stâna măntuirii. Teme-te mai mult atunci când barca vieții tale plutește liniștit peste mare ca liniștită a morții, a păcatului și a peirii sufletești.

Rugăciunea omului.

*Nevredni și însăpîmântăt
De ani pierduți în noapte
În noapte, Doamne și-n păcat
Nevredni și însăpîmântăt
În ceas de veghe tremur
Stăpâne tremur vinovat...*

*Mă văd pe căi risipitor
Mă văd cu ani în urmă:
Un păcălos rătăcitor
C'en lăd de patimii surmă*

*Mă văd cu ani în urmă
De mine, Doamne, mă-nțior...*

*Mă văd și lăzim amintesc
De ani pierduți în ceată
Sîn cue, Doamne te zâresc
Sunt păcălos dar îndrănesc
Ilsuse'n lacrimi își ceresc
Lumină dă-mi și vlață!*

Const. Goran

RAPOARTE

am mai primit din :

Craiova rap. fr. I. Șerbănescu, consilier bisericesc — despre unele bcurii avute cu prilejul cercetărilor lor de către fr. Matei V. și Eug. Ciobanu de la Dorohoi — Fotografia Oastel din Craiova se păstrează pt. carteza biruințelor

Moșteni-Dolj, rap. fr. Marin I. Glăvan, mari bcurii cu ocazia cercetărilor lor de către fr. Matei V. și Eug. Ciobanu

din Moldova. La bcuriile lor au mai luat cuvânt fr. Dtru Grumăzel și fr. Florea Velcu.

Chimindia și Banpotoc jud. Huned. rap. fr. Ion Opris bcurii. Au luat cuvânt fr. Nic. Șerban, Gh. Voică, I. Mermesan La Banpotoc fr. Dăunică din Romoș a făcut 60 Km. pe fos.. Moșul din Sânt. de peatră 50 Km. Au luat cuvânt fr. Zorza, fr. Popa Dtru și fr. Stâncioi.

Dala jud. Alba rap. fr. Eronim Clb. — frontal se întâreste cu 18 sufluri noi care sunt scrise în carteza Oastei.

Dela Oastea Domnului din București.

In ziua de 22 Februarie a. c. caravana noastră compusă din 24 frați în frunte cu mândrul nostru steag, se străbate în fața sf. Biserici Ghencea unde își are sediul primește binecuvântarea celorlui, dela conducătorul ei, care este Părintele V. Ouatu și pornește cu direcția comuna Potlogi județul Dâmbovița.

In acest sat, a fost cununia ostășească a fratelui Tănase cu sora Niculina, năști fiind dela București frațele nostru Părvu și sora soția sa.

Slujba religioasă, a fost oficiată de către Părintele Protopop Haralambie, împreună cu părintele Gheorghe doi vrednici slujitori ai altarului care prețuiesc lucrarea Oastei dându-i tot sprijinul.

Cipe de rară înălțare susținătoare.

După oficierea slujbei, am plecat încolajări în frunte cu steagul, ce este înțuit de frațele Gheorghe, purtătorul lui la casa mărelui.

A urmat o agapă ostășească luând parte toți frații, în număr de peste 500 din 13 comune și 2 județe.

După masă a avut loc adunarea Oastei, luând parte și Părintele Protopop.

Adunarea s'a inceput cu rugăciunea <Apărătoare Doamne>.

După rugăciune a luat cuvântul fratele Djaj dela București, plecând dela Ep. I sf. Ioan cap 1 arătând în cuvîntul pline de duh dragostea ce este sălașuită între aceia ce au cunoscut calea Domnului Isus și dragostea ce este sălașuită în mod mecanic între acel ce nu cunoște pe Hristos.

A urmat apoi la cuvânt fratele nostru Părvu care cu darul ce i-a dat Dumnezeu și în cuvîntul pline de duh, a stors din ochii tuturor lacrimi de căină făcând o puternică chemare la Oaste, îndemnând și stăruind pe toți a se înrola sub steagul sfânt de biruință al lui Hristos arătând și Jeria ce a făcut-o slăbăognul Oastei pentru aducerea sufletelor la Hristos.

După aceea a urmat Părintele Protopop Haralambie îndemnând și stăruind a se înrola în Oaste pe toți cel de față.

A fost o zi, zi rara și plină de bucurii deoarece Domnul era acela ce conduce adunarea.

Pentru toată acestea, dăm slavă Domnului și rugăm să ne dea încă multe zile de acestea.

Oastea Domnului
București «Ghencea»

In aşteptarea vieții— celor de veci.

Un tânăr — atras de dulceața Evangheliei — a inceput a cerceta o adunare religioasă.

Tatăl lui, om cu influență și forțe bogat în orașul său, afilând lucrul acesta, l-a luat întâi cu vorbe bune, apoi cu amenințări. Într-un cuvânt, a făcut totul, pentru a înțoarce copilul sau în «umeaua lui».

Tată, zise în sfârșit fiul, eu vreau să părăsești adunarea de care îmi spui și să mă întorc cu tine la traiul nostru obișnuit. Însă cu o condiție: — Ca tu să faci să înțeze un primejdios obiceiu, care stăpânește în orașul nostru.

— Eu își promit, răspunse tatăl, însă spune-mi mie care este obiceiul?

— Că atât tinerii cât și bătrâni... mor.

Acest răspuns îl zgudui pe încrezutul părinte. El înțelegea dreptatea fiului său, și fiind rușinat adânc să îmbunătățească de a-si lăsa copilul pe drumul său, pentru pregătirea și aşteptarea vieții celei viitoare.

Îmbrățișându-l, l-a binecuvântat, iar stropii de rouă din ochii săi, fi mulțumiră fiului, pentru marea lecție ce-i fu dată.

Iubiti frațiori din adunările Oastei, în pregătire și aşteptarea voastră ați luat seama ca lumină care este

ta voi să nu fie întuneric? Luca 11, 34—36.

Dragi surioare candelete dela Matei 25, 1... Vă sunt pregătite?

Din franceză, t. i. t.

Mărturisire...

Cum să-Ti mulțumești Tie, o Doamne care ai slobozit sufletul meu de turburarea amintirilor mele?

Că Te iubești, o Doamne, că Te sălăvesc, o Tu care mi-ai iertat toate păclările mele, care ai sărs toate nelegăturile mele! Numai Tu, Doamne, prin harul Tău, prin mila Ta, ai săfărămat lanțurile păcatelor mele.

Tie Doamne, mulțumesc Iată mulțumesc pentru tot răul care nu l-am făcut. Ce n-ai păcătuit eu; cu care iubiam păcatul. Dar iată acum toate imi sunt iertate, și răul care l-am făcut cu sănătății și acela de care am fost scutit prin indurarea Ta.

Care muritor cercetând sălbucinea sa, ar îndrăzni să se laude cu nevinovăția, cu neprilejnirea lui, care ar îndrăzni să Te iubească mai puțin, fiindcă are mai puțină nevoie de erăre?

Acela care a umblat pe calea Tale, care a ascultat glasul Tău, care prin puterea Ta a fost scutit de rătăcirile mele, pe care le mărturisesc aici, acela să nu mă dispunășă când mă vede vindecat de Doctorul cel mare, de acelaș Doctor, care l-a ferit pe el de boala mea. Să Te iubească și mai mult, Doamne și-păsări de seamă că Tu, numai Tu m'ai mantuist pe mine și l'ai mantuist și pe el.

Din Mărturisirea fericitului Augustin. (Sora Maria).

Secta betivilor în luptă cu Oastea Domnului.

O nouă, dar totuși veche sectă.

Cucerincă părinte Trifa.

Săvît să fie Domnul! căci cu «Oastei Lui» cuceresc mereu «poziții noi» în teritoriile lui Satan din județul Prahova.

Domnul a reușit aproape în toate satele să așeze căpeteni pe patrule care să prețuiesc terenul, și să deschidă drumul atacurilor și cuceririlor.

Domnul a adus în acest front noui Comandanți Duhovnicești, în locul celor mutați din acest front. În locul pă. Gafton dela Rotari, a venit vrednicul părinte Nic. Martinescu la Coslegi, și pă. Gh. Martin la Albești-murul și Vadul pădurii. Cu ajutorul Domnului Isus, s'a inceput lupta pentru recucerirea teritoriului pierdut, pe care s'a for-

tificat Satana.

La cercetările făcute de noi, sânta a mobilizat ostașii lui din armata «Sectei Betivilor» cea mai periculoasă sectă. Cu acești ostași împărătișă și cu «paharul Drăcilor», I. cor. 10—21. am inceput ofensiva. Au spart geomururile casei de adunare. Au băut cu bolovani St. Biserică, și au suflat fum de tutun pe ferestre în Biserică, în timpul adunării. Au adunat trupele oprind pe Cuc, preotii cu Ostiajil Domnului, să între în biserică, iar după ce au reușit să intre și înjurat în fața sf. Altar. La ieșirea din Biserică au dat assalt, îmbrăcind și trântind ostașii creștini, și aruncând cu bolovani după ei.

Oastea Domnului din Ploiești.

In chestiunea judecății părintelui Iosif.

Ca o întregire la ceace am scris în numărul trecut despre judecata părintelui, mădăm următoarele lămuriri:

După recursul înaintat la București, a fost respins fără să i se mai dea putință a se apăra mai pe larg — părintele Iosif a mers la București, unde a înaintat sf. Sinod o cerere nouă.

Din dragoste față de biserică și interesele ei superioare, părintele Iosif a trecut peste durerile lui și și-a cerut cuvenita iertare, așa cum și-o ceruse și aici la Sibiu, mai ales că în ultimul timp se ridicaseră contra lui și anumite acuze de cari todeaua a fost străin.

Sf. Sinod a luat cunoștință despre această cerere și până la rezolvarea ei în vreo formă oarecare, judecata ceterisirii a fost opriță în loc. După Paști sf. Sinod se întrunește de nou în ședință și până atunci cererea înaintată se va rezolva în o formă oarecare.

Astfel stănd luarurile, noi ne abținem dela explicării mai pe larg. Să nădăjduijm că de data asta, lămurile se vor lămuri cu bine spre binele bisericis.

Bucuriile Oastei Domnului din Cernăuți.

Frații cercetează pe cei din Oaste.

Iubitul nostru Părinte Iosif,

Cu ajutorul Domnului Isus Vă trimitem și noi câteva vesti din scumpa noastră adunare din Cernăuți.

Domnul ne dăruiește multe bucurii. Adunările sunt foarte populare și multe suflete se interesează de calea Domnului prin Ostașia lui Isus. Am făcut câteva ieșiri pe sate, la Mahala, Boian cum și în alte părți unde Domnul a lucrat frumoase treziri și unde s'au înfiripat noi grupuri de ostași. Dumineacă 1 Martie cu ajutorul Domnului am avut o frumoasă biruință.

Prin intermediul pă. Birău consilier al Trib. penal și al Inchisorii din Cernăuți adunarea Oastei a fost invitată să facă adunare în cuprinsul Inchisorii pentru trezirea și înțocarcerea la Domnul a sutelor de deținuți, erau 150 de frați. Aici am făcut câteva cântări cari au răscolit piața cea mare și au adunat sute de oameni. Am împărtășit în mul-

time cărti și foi dela Oastea Domnului Isus Biruitorul.

Întrând înăuntru numai cu vreo 40 de frați (celorlăți nu li s-a permis) am intrat în capela Inchisorii unde au fost aduși deținuții căti au încăpăț în biserică și unde am avut o cutremurătoare adunare de chemare la Christos. Frații foarte înșelății au vestit pe Christos și înțocarcerea la El.

Au vorbit Pă. Bujoreanu Viorel stud. teolog Hăncescu, fr. Șerban și alții.

In curtea Inchisorii li s'a împărtășit o căruță de hrană ce le-au adus frații și surorile. In curte am căntat să audă și ceilalți deținuți cari n'au putut lăsa parte.

Păriotele Birău le-a explicitat că acești oameni sunt din Oastea Domnului și pentru ce-au venit.

Pentru toate slăvim pe Domnul care lucrează prin vasele Sale cunoscute. Săvît să fie Isus Biruitorul.

Frații din Cernăuți.

Mari biruințe pe frontul Almajului.

Scumpul nostru părinte Iosif.

Oastea lui Isus Biruitorul de aci deținăra valoare valea Almajului, merge din biruințe în biruințe.

Biruințe mari am avut la 1 Martie când am primit frații și surorile din Lăpușnicel jud. Severin care ne minunează cu destăinuturile lor din «campul crucilor lui Isus». Dar pentru toate Slăvit să fie Domnul.

Momente impresionante,

Răuri de lăcrâmi a stors din ochii tuturor, scumpul nosu frațior Gașa Pavel numai de 10 ani, care a pornit la «legământul» față altularui, legământul luat în mijlocul unei animații duhovnicești de nedescris. Acești frațiori a fost o pildă vie pentru cei pe pletele albite și găboviști de bătrânețe, care incă mai stau în negura păcatului.

Adunarea a inceput la ora două după amiaza și s'a terminat la cinci seara.

La sfînțirea crucii din Gârbovăț.

Ziua de 15 Martie ne-a adus cea mai mare biruință ce a avut-o vreodată Oastea Domnului din această Vale.

După sfârșirea slujbei religioase de către Cucerincii preotii Balaloi și Novacovici, frații ostași și întreg satul cu steagurile în frunte am pornit către sfânta cruce ridicată de către frații ostași din Gârbovăț chiar pe locul unde se ieșe la Botuzul Domnului pentru sfînțirea apei.

După sfînțirea sfintei cruci, au vorbit mîcătoare c. pă. Novacovici și DI inv. Mișcicou, după care a luat cuvântul fr. inv.

Const. Ursu care prin cuvîntul duioase a arătat ticăloșile în care zace tot poporul de «zile mari».

Cu atât a fost mai impresionantă vorbirea fr. inv. cu căt a vorbit foarte amănușit despre «rostul Oastei Domnului» despre care nimeni n'a avut îndrăneală să vorbesc nimic păuă astăzi, arătând toate loviturile ce le capătă această misiune creștină ortodoxă tocmai dea căci care ar trebui sășii dea și viață «pentru ea». Această vorbire a avut și va avea mare răsunet în toată această «vale a plângerii». Pentru toate acestea biruințe și biruințe, Slăvit să fie Domnul.

Secretariatul Oastei Domnului
Lăpușnicul-Mare – Caraș.

Invitați

Frații din Brăila anunță sfintirea unii stagi și a unei icoane pe ziua de 5 Aprilie, la biserică Sf. Ogeorghe.

Frații sunt așteptați cu drag.

In ziua de 5 Aprilie va avea loc o adunare în com. Piscul Corbului județul Covurlui la care sunt invitați frații din Tătaru, toți frații din jur și depărtări.

Sfințire de steag

La Tătară jud. Alba va avea loc Dumînica 5 Aprilie sfintirea steagului Oastei la care bucurie sunt invitați toți frații ostași.

A doua zi de Paști va avea loc o mare adunare a Oastei în satul Maralor jud. R. Sărat la care invităm pe toți frații ostași.

Ion Enache.

Fratele Geantă din Fedeleșoi mulțumeste fraților din Bercuci, Potlog și Bărăbătești pentru ajutorul ce i l'au trimis.

Cuvinte pentru biruitori.

Am apăsat, în articolul trecut, asupra chemările pe care Domnul o face pentru noi la pocăință.

În rândurile ce urmează voi sublinia o făgăduință adresată fiecărei din cele şapte biserici, și care este cu totul de interes pentru misiunea noastră.

Neconțin vin în capitolele 2 și 3 ale Apocalipsei, cuvintele acestea: «*Biruitorul îl vol da*».

Să ne oprim deci, puțin, asupra acestor prea minunate făgăduințe.

Bisericii din Eies, mustătă că și-a părăsit «dragostea dîntâi», chemată *la întoarcerea* acasă, la amintirea vremii când ardea pentru Domnul, își face făgăduință, «pentru că urăști faptele Nicolaiților, pe care le urăsc și Eu» (Apoc. 2, 6)! «*Celui ce va biruitor îl vol să mănânce din pomul vieții care este în raiul lui Dumnezeu*» (2, 7). Ce minunată făgăduință pentru toți cei ce se tem de moarte, pentru toți cei ce uită pe Biruitorul morții, pe Domnul Vieții! Biruitorului, care *va căca peste toate și se va întoarce la «dragostea cea dîntâi»*, i se vor întinde spre împărtășire, în ceruri, rodurile vieții vesnice! Fericile luători aminte de la această dumnezescască făgăduință!

Și Bisericii din Smirna (care nu-i chemată la baia pocăință — fiindcă a cunoscut una mai mare decât aceasta: baia săngelui vărsat pentru Domnul) i se spune: «*Biruitorul nici de cum nu va fi vătămat de a doua*

moarte» (2, 11). Pentru că, în adevară, cine nu s'a temut de moarte, cine nu s'a îngrozit de prigoane, de martiri, cine a rămas credincios până la moarte, ori ce s'ar fi întâmplat cu trupul lui, sufletul nu i-a fost atins. Și nu-i va fi vătămat în veci de moartea care e peire pentru totdeauna. Căci nimenei mai bine ca acest «biruitor» a cunoscut adverata «naștere din duh» care asigură împărtășia cerurilor! Catacombele sunt pline de inscripția aceasta: «*Fiii credincios până la moarte și-i voi da cununa vieții!*»

Ce palină pentru noi cei de azi, cărora nu îi se cere a muri pentru mărturisirea lui Hristos, și care nu suntem în stare macar a sta în legătura cu Buciumul vieții!

Bisericii din Pergam, cea cu neșăparea făță de stricarea învățăturii sănătoase, i se spuse: «*Biruitorul îl vol să mănânce din mana ascunsă și-o platâr albă pe care e scris un nume nou*» (2, 17). O, ce sfântă făgăduință să fie hrănirea cinea, cu mana care n'a mai căzut pe pământ din vremea lui Moisi și cari se va găsi în cer cu «*mana cea ascunsă*», după care, cine mânâncă, nu mai moare niciodată! Și să stea cu ochii șinținți pe piatra albă», pe piatra de hotar, care a marcat întoarcerea sa la Dumnezeu!

Bisericii din Tiatiza, cea care s'a amestecat într'ale lumii, că n'o mai cunoști, i se spuse: «*Celui ce va*

biruitor și va păzi până la sfârșit lucrările Mele, îl vol da stăpânire peste neamuri». Va să zică, în mila Lui nesfârșită, accordă celor ce se desprind de lume și de faptele ei, păzind cu sfîntenie lucrările Domnului, o stăpânire spirituală. Au nu au fost cucerite neamurile de părinții din pustiuri cu credința lor? Au nu au cucerit păgăndătatea misionarilor din triburi? Au nu a culcat la pământ Samson Nazierul pe Filisteni (lumea), ca și atâția din cei ce țin legătura cu Buciumul vieții?

E vorba însă de păzire până la sfârșit a lucrului Domnului! Cine s'a opriț la mijlocul drumului este un înfrânt nu un biruitor!

Bisericii din Sardes, cea mustătă că nu trăiește Evanghelia, i se zice: «*Biruitorul va fi îmbrăcat în haine albe și nu-i vol sărge namele din Cartea Vieții și vol sărge numele lui înaintea Tatălui meu și a ingerilor Lui*» (3, 5). Da, în haine albă fi vor numai biruitorii păcatului, numai cei ce au stat în bală pocăinții și a săngelui care curăță orice păcat. Aceștia nu vor avea durere, atât din cei cari au mers «pe cale» cătă-vreme, de a li se șerjeze numele din Cartea Vieții. Pe ei îi va mărturisi Fiul Întrucât *niciodată* nu s'au rușinat a-l mărturisi și ei înaintea omenilor!

Bisericii prea iubite, din Filadelfia, care a păzit «cuvântul privitor la răbdare» și care va fi și ea «păzită

în ceasul Ispitei care are să vină peste lumea întreagă» (3, 9) i se grășește: «*Po biruitor îl vol face un stâlp în templul Dumnezeul Meu*» (3, 12). Au zis pe cine se razimă Biserica? O, Doamne, Invredniceste pe luptătorii Tăi să păzească Cuvințul «privitor la răbdare!»

In cele din urmă, adresându-se Bisericii din Laodiceia, pe ai cărei membri îi va arunca de la față Sa dacă nu-i vor simți goliciunile și trăicioșă (3, 17) îi spuse așa: «*Celui ce va biruitor îl voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit*»!

Iată o cinste înpărătească pentru biruitorul care «va cumpără aur curățit în foc (de la visteria cerului), haine albe și doctorie pentru ochi» (3, 18). Acest soi de aur nu poate fi cumpărat de căt de pe Golgota. Și tot de aeolo și hainele albe precum și le-au cumpărat mucenicii și sfintii (Apoc. 7, 9). Deasemenea doctoria cea contra orbiei sufletești nu se poate vinde de căt de «morântul cel gol» de pe Golgota, de unde s'a sculat Hristos ca să mărturisească în cer că tot ce-a făcut, în Numele Tatălui, a fost primit pentru noi.

Mare cinste așteaptă pe cei *vor biruitor!*

Sus inimile deci la Acela care a strigat: «*îndrăzniți, eu am biruit lumea*» (Ioan 16, 33).

I. Gr. Oprisan

Cântări Domnului

*Frățiori și surioare
Cei cari așteaptă venirea
La a Domnului chemare
Sub a Oastei Sale steag*

*Impărlătă până la moarte
Tot cuvântul Său cel sfânt
Lăudă-ți totdeauna
Să-i slujă până la mormânt*

*Vestă-ți tuturor tubirea
Să spunei Dragosteia Lui
Spunei Mila Lui cea mare
Ca și care altă nul*

*Si cântări cu glas de slavă
Pururea pe Blândul Miel
Cântul vostru să aducă
Să pe alții lângă El.*

IOAN DIAC, tânăr ostaș

Sibiu

Invitatore.

Rugăm pe toți frații de aproape și de departe a veni la noi în com. Cățău pe ziua de 5 Aprilie 1936 Dum. Floriilor.

De partea Martel Domnul se va îngrijii Soc. Oastea Domnului Cățău.

Impărtăția lui Dumnezeu

este a unora ca aceștia.

Marcu X-14

Un copilas, aşa cum de 4 anișori, se juca într'o zi înaintea unei uși de pivniță — deschisă.

Când el pe neașteptate căzu în pivniță cu capul în jos, Dacă n'ar fi căzut într'un coș plin cu jiluri moi, desigur el ar fi murit pe loc.

— Părinții erau foarte zguduiți. Căci desigur numai bunătatea dumnezescă le-a scăpat și redat sănătos copilașul.

— Seara, când micuțul, se aflat în patrușorul lui, cu voce blajină murmură o rugăciune. Plin de credință și iubire, copilașul din adâncul inimioarei sale, spătorea rugăciunea de mulțumire către Isus copilașul în felul acesta:

«*O iubilăte Isus, mă rog închide ușa acea a pivniței; iar Dacă Tu nu poți face acesta, să lasă Tu acolo totdeauna un coș plin cu așchi.*

— Doamne mărește-ne credința, (Luca 17, 5) ca la acești copilași.

Din germană t. i. t.

E vremea postului: ceva despre rugăciunea cea adevărată.

E vremea postului; e vremea când tot omul trebuie să-și vadă de cele sufletești. Acum e și vremea Psaltirei, vremea când folosim mai mult ca oricând puterea cea mare a rugăciunii. Rugăciunea e arma cea tare, arma zilnică a creștinului. E telefonul cel ceresc, prin care vorbim neîncetat cu cerul, cu Dumnezeu. Dar numai rugăciunea cea bună, ne poate fi de măntuire.

Multe, multe s'ar putea spune despre cum trebuie să fie rugăciunea, cea adevărată. Când va voi Domnul vom scrie despre aceasta o carte întreagă. Acum vom scrie numai atât:

Rugăciunea cea adevărată trebuie să alibă două lucruri mari: trebuie să-l alibă pe Domnul și Jertfa Crucii, și pe Duhul sfânt și focul cel ceresc. Cea dintâi cerință a rugăciunii este:

Să ne rugăm, în numele Domnului Iisus. Este aceasta o condiție pe care Evanghela și Mântuitorul ne o arată precis. «Amin, am zic vouă că orice veți cere dela Tatăl în Numele Meu, vi se va da vouă» (Ioan 16, 23). «Veți cere în Numele Meu și Eu voi ruga pe Tatăl pentru voi» (Ioan 16, 26). Vai eu că am stat prin cele școli nu mi-a spus nimă cu apăs acest lucru: să mă rog în numele Domnului Iisus Hristos. Mi s'a spus că trebuie să mă rog aşa și aşa... mi s'a spus și despre mijlocirea sfintilor, dar nu mi s'a spus despre marele Mijlocitor al rugăciunilor mele, despre Iisus Mântuitorul.

Viața noastră are putere numai la picioarele Crucii. Aici este împăcarea noastră cu Dumnezeu și legătura noastră cu cerul. Aici este și puterea rugăciunilor noastre. Rugăciunea cea cu puțe este numai acea care vorbește prin Jertfa Crucii de pe Golgota; prin acest minunat «telefon» ce ni lăsat Mântuitorul să vorbim prin el cu Dumnezeu.

Să ne rugăm în numele lui Iisus cel restignit pentru noi și păcatele noastre. Să cerem totul prin sângele Lui. Să-l rugăm pe El să prezinte rugăciunile noastre în fața Tatălui ceresc.

A doua cerință a rugăciunii este: să ne rugăm cu ajutorul Duhului sfânt. Domnul Iisus ne-a lăsat pe Duhul sfânt să «ne învețe» ce să vorbim, cum să vorbim și cum să trăim. Pe Duhul sfânt să-l rugăm să ne învețe și a ne ruga. Dască-

lui cel adevărat al rugăciunii nu este Catechismul, nici «regulele» rugăciunii, ci este Duhul sfânt. Numai cel din școală Duhului sfânt se știu rugăciuni cu putere. Numai cu ajutorul Duhului sfânt putem coborî foc ceresc în rugăciunile noastre și în sufletul nostru.

Când în rugăciunile noastre se află Golgota și Duhul sfânt, atunci avem: rugăciunea cea caldă. Rugăciunea celor mai mulți creștini este o rugăciune a buzelor, a gurii. Buzele se muncesc și aleargă înainte dar înima stă pe loc. O astfel de rugăciune este ca și când ai traage un clopot de jos din turn și limba clopotului se mișcă încoace și încolo, dar n'atinge clopotul. Clopotul e mut.

Așa sunt toate rugăciunile din care lipsește Golgota și focul Duhului sfânt.

Rugăciunea nu trebuie să fie a buzelor tale, ci mal aleas a înimiții tale. «Din bălgugul inimii vorbește gura» (Mateiu 12, 34) zice Mântuitorul. Așa și la rugăciune, căldura și dragostea dinăuntru trebuie să miște buzele din afară. Rugăciunea trebuie să face dintr-un adânc al sufletului precum se rugă David zicând: «dintr-un adâncul sufletului meu am strigat către Iisus Doamne».

Rugăciunea cea adevărată este și cea mai bună armă contra Ispititorului și Ispitelor lui. Despre un re-

ge se spune că voind să se bată cu un alt rege, a trimis șpioni să vadă cu ce vrăjimă are de lucru. Șpioni se întoarseră spunând că pe regele și pe oamenii din acea țară i-au văzut rugându-se. Cu astfel de oameni nu-i de luptat — zise regele — și trimise șpioni în altă parte. De aici veni vestea că oamenii beau și chefuesc. Regele s'a scutat cu răsboiu asupra lor și i-a bătut.

Așa face și diavolul. El își trimite șpioni lui să șiricească unde ar fi suflete de cucerit.

Aghiuță! dute la omul cela și cela să vezi de se roagă ori ba.

La o săptămână: am fost întuinecimea voastră, și l'am aliat rugându-se. Mă așteptam să mi se facă rău de rugăciunea lui, dar m'am putut apropiat fără nici o primejdie. Rugăciunea lui era fără putere Dușmanul noștri cel mare: Golgota și Duhul sfânt nu erau în rugăciunea lui. Rugăciunea lui era mai mult o datină goală. Cu gura cu care zicea dimineață Tatăl nostru, cu acela ne lăuda pe noi toată ziua cu sudalme, minciuni și alte lucruri plăcute

Tartore! dute la omul cela și cela să vezi cum se roagă.

Peste o săptămână: am fost, întuinecimea voastră, și l'am aliat rugându-se. Mă așteptam să mi se facă rău de rugăciunea lui, dar m'am putut apropiat fără nici o primejdie. Rugăciunea lui era fără putere Dușmanul noștri cel mare: Golgota și Duhul sfânt nu erau în rugăciunea lui. Rugăciunea lui era mai mult o datină goală. Cu gura cu care zicea dimineață Tatăl nostru, cu acela ne lăuda pe noi toată ziua cu sudalme, minciuni și alte lucruri plăcute

îadului nostru. Rugăciunea lui nu este nici o primejdie pentru noi.

Tartore bătrân! Du-te de vezi cum se roagă omul cela și cela.

La o săptămână: am fost, întuinecimea Voastră, dar nu m'am putut apropiat. De departe m'a izbit puterea cu care se rugă. Mi s'a făcut rău și a trebuit să fug. Nu putem face nimic altceva decât să așteptăm da de cumva omul acela va mai slăbi în rugăciune.

Cam așa se prezintă rugăciunile noastre față de atacul diavolului. În care din aceste trei clase este rugăciunea ta?

Rugăciune.

Isuse, prea dulcele nostru Mântuitor! Odinioară apostoli Tăi s'au apropiat de Tine, rugându-Te: Doamne, învățăne să ne rugăm.

Doamne, învăță-ne și pe noi să ne rugăm. Învăță-ne să ne rugăm prin Tine și Jertfa Ta cea sfântă. Învăță-ne să cerem totul prin sângele Tână și Jertfa Ta cea sfântă. Învăță-ne să ne aplecăm cu toate rugăciunile noastre și cu toate cerele noastre la picioarele Crucii Tale. O, Doamne Isuse, noi suntem niște copii neprincipali. Învăță-ne, Tu Doamne cum să vorbim cu Tatăl ceresc și să cerem dela El.

In rugăciunile noastre, Isuse Doamne, noi cerem un singur lucru: Te cerem pe Tine Doamne. Te cerem să fi al nostru și noi să simă al Tăi. Te cerem numai pe Tine Doamne căci dacă Te avem pe Tine, avem totul. și dacă nu Te avem pe Tine, n'avem nimic.

Fă ce vrei cu noi și rugăciunile noastre, Doamne. Miluște-ne cu îndurăriile Tale când vel astă de bine — lovește-ne cu nulaua când nu se va putea altcum. Dă-ne și hrana dulce și dă-ne și medicina amara. Învăță-ne, Isuse Doamne, prin rugăciunile noastre să ne încreștinăm cu total Tine.

Duhule sfinte și de viață făcătoare! Tu ești Învățătorul nostru cel mare pe care ni lăsat Mântuitorul să ne învețe cum trebuie să ne rugăm. Pane Duhule Sfinte, căldură și foc ceresc în rugăciunile noastre. Trezește-ne neîncetat la rugăciune și priveghere până va sosi clipa cea sfântă să treacă în lumea unde răsună neîncetat cântările și rugăciunile cele creștini, amin.

Mărturisire sguduitoare din Maramureș Dela un frate

Cucernice părinte și bunule păstor Iosif. Vei să-ți căi de la Luca (C 12 și V. 49) s'a aprins și în inima mea care era înghițită de gerul păcatului din tinerețea mea, până la vîrstă de 47 ani. Atunci era pe pragul anului 1929 eram pe calea Tânărului de care zicea Solomon văzutam un Tânăr fără de minte prov. C 7-7.

În casă de întâlnire a întunecului, lată că cineva a aruacat un tăciune ca să aprindă casele cele întunecate a sufletului. Tăciunea era dela Sibiu cartea Oastel Domnului. Am căutat să știu cine aruacă

cu tăciuni în satul meu. Și am aflat că din satul vecin fratele Ioan Neag are legătură cu năcladul folcului din Sibiu, care este părintele Iosif Trifa.

De astă mă bucur mult în Domnul și spun curat oricui că viața mea este și va fi sub conducerea părintelui Iosif.

Așa bunule părinte și păstor, când va veni ziua, spunei Domnului: că mai aflat așațiat în curpenil alcoolului și al desfrânrării.

Slăvit să fie Domnul.

Plec Gavrila Berău ostaș din leud.

Urechile noastre erau surde și ochii închiși.

Dar scăparea noastră a fost prin glasul bunului nostru păstor dela Sibiu. Și am fost un defăimător, în toate fără-delegile lumii acesteia.

Dar când m'am trezit am lăsat totul și m'am hotărât să fiu un adevărat ostaș al Domnului. Văd că ispitele și prigoanele mă urmăresc la fiecare pas.

Invitare.

La Ghergheasa — R.-Sărat frații sunt rugați să ia parte la adunarea fixată pe ziua de 14 Aprilie la Biserică «St. Nicolai».

Rugămintă.

Sora mamă Maria Mică din Orșova este grav bolnavă. Să ne rugăm pentru ea toți frații — pentru ca Domnul să-i ajute să mai poată lupta.

Petronela Feneană, Petrică

Să continuăm cu învățăturile despre fricosii dela Ap. 22, 9.

Și-a răspuns Adam! „Doamne ţi-am auzit glasul și mi-a fost frică” (Facere 3, 10) — Izvorul fricei: păcatul.

Tot ce a creiat bunul Dumnezeu a fost bun și desăvârșit. Așa a fost și omul. Dumnezeu a creiat un om desăvârșit; o creațură desăvârșită. Frica n'a fost nici ea în fiarea omului. Nici frica nici alte scăderi n'au fost în fiarea omului.

Dar îndată ce Ispita l'a biruit pe Adam, urmările păcatului au început să se arătă în toată puterea lor. Păcătind Adam a simțit că a ieșit din ascultarea lui Dumnezeu, și acest simt, a trezit în el frica. «Domnul Dumnezeu l'a chemat pe Adam și i-a zis: Adam, unde ești? El a răspuns: „î-am auzit glasul în grădină și mi-a fost frică» (Facere 3, 9–10).

Frica este aşadar filica păcatului; este urmarea firească a păcatului. Păcatul a născut frica și păcatul o ține în viață. Frica s'a născut în grădina Edenului și o vedem călătorind împreună cu omul prin Vechiul Testament. O vedem mai albă în Vechiul Testament. Dece? Pentru că Vechiul Testament avea legea, iar legea avea în sine și călcarea legii și păcatul. Iar frica se ținea de păcat, pentru că unde este păcatul, acolo este și frica.

Dominul Isus a venit să repară ceilace păcatul a stricat în grădina Edenului și în sufletul lui Adam. A venit să-l scape pe om de păcat pentru că să devină iarăși calea a fost: un copil a lui Dumnezeu. Dominul Isus a omorât păcatul și odată cu păcatul, a omorât și frica. Un creștin născut din nou prin sângele Domnului Isus, a murit față de lume și față de păcat. Să odată cu aceasta a murit și frica din el. Creștinul Noului Testament îl iubește pe Dumnezeu și ascultă de El, nu din frică, ci din dragoste. Golgota ne-a redat iarăși pe Tatăl nostru cel ceresc care ne iubește cu o dragoste nemărginită și pe care și noi îl lubim din tot sufletul nostru și din dragoste față de El, facem voia Lui. În acest înțeles, zice ap. Pavel: «Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de dragoste» (2 Timotei 1, 7). «Mie nu mi frică de Dumnezeu»

— spunea odată un ostaș al Domnului în o strânsură de oameni.

— Ce grăești omule? — se întreba lumea mirată — cum poti grăbi astfel de vorbe... și încă spul că ești ostaș al Domnului? — Da! da! răspundeau ostașul hotărât, mie nu mi frică de Dumnezeu... mi-a fost frică odată, dar acum nu mi-e mai frică pentru că îl cunosc cunosc cu adevărat pe Dumnezeu, îl iubesc din tot sufletul meu și fac vola lui nu din frică, ci din dragoste, aşa cum spune ap. Pavel că «Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de dragoste».

Un semn și un rod al unei vleji trăite după cuvântul Evangheliei, este și acesta: să scăpăm de frică. Iar de frică am scăpat când am

scăpat de păcat.

Un copil a lui Dumnezeu are o singură frică și teamă în această lume: frica și teama de păcat. Un creștin adevărat trebuie să aibă numai frica aceasta. Iar pe aceasta să o aibă totdeauna.

Când n'ai păcatul, când ai scăpat de păcat, atunci n'ai de ce să te mai temi. Orice încercare ar veni peste tine, orice izbeliști și furtuni — când ești curat și păcatul n'are loc în casa ta și în sufletul tău, n'ai de ce să te temi. Atunci cum zice psalmistul: «chiar dacă s'ar sgudui pământul și s'ar călătina munții în inima mărilor, nu ne temem» (Psalm 46, 2).

După Golgota, după înnoirea omului prin Jertfa Crucii, ar trebui

să nu mai avem frica în lume, el dragoste. Și totuși... lumea e plină de frică. Oamenii știu și azi mai mult de frica de Dumnezeu, decât de dragostea Lui. Și fac ceea ce mai fac pentru sufletul lor, mai mult de frică decât de dragoste. Frica a rămas în lume pentru că a rămas și păcatul. Frica trăește și azi, în semnul căt de puțini au treceții creștini de azi, din Vechiul Testament în Noul Testament.

În special, despre poporul nostru se poate spune că — cu frica trăește în Vechiul Testament. Face pentru suflet ce face, mai mult din frică de Dumnezeu, decât din dragoste pețru El.

O pildă din cele multe. Fratele Nicolae Bucur de aici din Sibiu, eşind săptămânilor trecute printre sat, le vorbea oamenilor despre post și lucrurile măntuirii.

Eu trebuie să posteșc — zicea un om bogat — pentru că am văzut, bol, cai, oi, porci și mie frică să n'am pagubă în vite... și-mi-e frică să nu-mi ia Dumnezeu vitele. Dar cel sărac poate să nu postească pentru că delă ei n'are Dumnezeu ce să ia... el nu se teme că-l pierde vaca...

Adeacă, posteșc de frică să nu-mi pieră vitele. Oh! Doamne Isuse, ce căle lungă este de aici și până la vârful Golgotei Tale... până la cunoașterea lui Dumnezeu prin Jertfa Crucii Tale (și o, Doamne, Tu singular și ce pătesc cei ce arată poporului această călătorie!).

Și totuși va zice cineva, Vechiul Testament e plin de recomandări fricei. Începutul Înțelepciunii — zicea Înțeleptul Solomon — este frica de Dumnezeu. Da frica își are și ea locul ei în lucrul măntuirii. Ea e un început de măntuire. E un «pedagog spre Hristos» care duce — și trebuie să ducă la pioarele crucii.

Dăm aceasta pe larg în numărul viitor.

(va urma)

Isus Judecătorul.

*Incinc ca lumină ca zarea
Coboără împăratul meu-lar
S'aprinde văzduhul și marea
Pământul și cerul tresar...*

*Se spulberă vremea ca vântul
Se spulberă anii grămadă,
E gata să treacă pământul
Și cerul e gata să cadă...*

*E ceasul din urmă — sfârșitul
Se clatină lumea pustie
O umbră finală e tot înflințul
Și stelele ard — căzând din tările...*

Rapoarte.
(urmare).

Boiște Petricană — P.-Neamț rap. fr. Petru Vintea. Adunare mare plină de bucurii. Opt suflete nouă s-au înscris în Oaste.

Gemeni — C.-Lung, rap. Tânărul fră-

*Arhanghelli sboară, grăbișt
Cu săbii de flăcări în mâni
S'adune din lume pe cel prigoniț
De fierar; de-a lumii stăpânl...*

*O mare de îngeri ca norul
Cu trâmbiți de aur curate
Vestesc judecata — pe judecătorul
Ce-aduce-o Răspălată la toate!*

*Pe nori de «jurtună» apare
(deodată
Cu Oastea de îngeri — Isus
(Birulitorul*

*Aduce cu sine — a cerului gloață
Să judece lumea. Isus Judecătorul.
ILIE POPOVICI
tânăr ostaș Piclen.*

țor Milton Cosmașchi mari bucurii ale tineretului.

Vladimirești-Tecuci, rap. fr. Tănase Stoica mari bucurii îndeosebi la adunarea din Covilița-Vameș.

Insurățel - Brăila, — micuții copilași dela șc. primăry Nr. 2 din loc ase de suferit pentru numele Domnului din partea unui tigăr «luminător».

O veste de bucurie pentru fronturi.

S'a pus sub tipări carte „SPRE CANAAN“.

Domnul bucurilor ne dă mereu bucurii. După frumoasa biruință cu minunata carte de cântări, cu 500 istorioare și celealte, acum aducem fronturilor o nouă veste de bucurie: s'a pus sub tipări minunata carte „SPRE CANAAN“, care cuprinde îngrijite și tâlcuite frumos, miscretoarele predici, cu călătoria israelitenilor spre Canaan, pe cari le-a scris mai anii trecuți părintele Iosif, prin foale.

Acste minunate predici sunt pline de învățături și îndemnuri duhovnicești mai ales pentru noi ostașii Domnului, cari iupităm și călătorim mereu spre Patria cerească, spre Canaanul cel ceresc.

In această carte găsim toată lup-

Rugămintă.

Fr. Vasile a Ilie Hreboreciu din

ta și sbuciumul vieții noastre de cum am ieșit din slujba lui «Faraon» (diavolul, păcatul) Treccerea prin «Marea Rosie» (Golgota, Sângele Mielului celui Ceres). Călătoria prin «pustie» (suferințe, îmbeliști, greutăți). Mana din cer și Apa din Sâncă (Darul și harul lui Dumnezeu), până la intrarea noastră în Canaan, în Patria cerească unde «urge lapte și miere», în bucuria vesnică.

Cu ajutorul Domnului această carte mare și frumoasă va ieși în curând. Fronturile și frații o vor avea ca pe o bucurie de sărbătorile Invierii.

Săvădit să fie Domnul și pentru această biruință și bucurie.

Sucevița j. Răduți fiind orfan îpsit și bolnav are lipsă de ajutorul fraților.